

денз и жаденз. Тѹри си показателнїа прѣстз на чело, а съ дръгата си рѣка-са подпре; отпѹсти са и задѣлбочи въ накакви дѣлбоки размншенїа; пакз по-дирь като помѣлче доста, като изз на-какво умоистѣпленїе, стресна са, удари са съ рѣка по челото, и извика: ай! ай! ай! страшно е нащо като са разсѣрди и разгневи Господь на челака. А защо да са гневи и сѣрди благїй Богз на мене? понига го съ умилителенз гласз горкїй сиромашз Аза: азз, както знаа, не сѣмь никомѹ никоги никакко зло помислилз. Защо? защо? извика съ громовитз и страшенз гласз онзи Ёмирь: Ти черлфь земнїй и гной! ти сине погнбелнїй, кой-то си вече, както и сам-си виждашь, оттикнатз и отфѣрленз и оть Бога и оть хората! Ти смеишь да тѣрсишь оть Бога счетз, и токось безѹмно и продѣрзли-во дѣрзаишь да питаши, защо прави Го-сподь онова което иска? Видишь ли, чѣй ма добре! За самото твое защо стои ти са вечна мѣка, подземенз тартарз, огне-